Misna slavlja i župni oglasi

Ponedjeljak, 13. siječnja	**17.30 OŠTARIJE: Misa u čast bl. Ivana Pavla II. za Domovinu Hrvatsku**
Utorak, 14. siječnja	**17.30 OŠTARIJE:** + Giuseppe i Rafael i ob. Bebilakva i za obraćenje jedne osobe Po nakani (al)
Srijeda, 15. siječnja	**17.30 OŠTARIJE:** Po nakani (al)
Četvrtak, 16. siječnja	**17.30 OŠTARIJE:** Po nakani (al)
Petak, 17. siječnja	**17.30 OŠTARIJE:** + Anton, Branka i Franjo Božičević; + Ante Cindrić
Sv. Antun Pustinjak	
Subota, 18. siječnja	**11.00 VOJNOVAC**: **Proslava Sv. Antuna Pustinjaka ili Opata**
	17.30 OŠTARIJE: + Marija Juričić
19. siječnja	**10 OŠTARIJE: Misa za narod**
DAN GOSPODNJI	**12 CEROVNIK**: Po nakani (al)
2. nkg	**16 SKRADNIK:** Po nakani (al)

1. POČETAK 2. polugodišta koje započinje sutra, 13. siječnja neka bude svim vjeroučenicima novi poticaj za spoznaju istine kroz širenje osobnih vidika.

2. Bl. IVAN PAVAO II. priznao je 13. siječnja 1992. godine samostalnost Republike Hrvatska. Nakon devetstoljetne podčinjenosti tuđincima, postali smo nezavisni. Tom prigodom u ponedjeljak, 13. siječnja služit će se misa za Domovinu. Pozivam vjeroučenike i njihove obitelji na misno slavlje u čast bl. Ivana Pavla II. za Domovinu Hrvatsku.

2. ŽUPNA KATEHEZA – biti će misa u ponedjeljak, 13. siječnja za Domovinu.

3. SV. ANTUNA PUSTINJAKA ili OPATA – slavimo kao suzaštitnika Filijale Vojnovac. Misno slavlje biti će u subotu, 18. siječnja u 11 sati. Sv. Antuna slavimo u Modruša kao i u Generalskom stolu gdje se proslava održava na sam blagdan, 17. siječnja.

4. ŽUPNI ZBOR – pozvan je na proslavu Sv. Antuna Opata, zaštitnika župe Sušačka Draga gdje misu u 18 sati predvodi župnik oštarski i cerovnički. Pjevači će sa župnikom hodočastiti i Gospi Trsatskoj te još pojedinim zajednicama u Rijeci. Župnik Sušačke Drage zatražio je od našeg Svetišta sliku Gospe od Čudesa koju želi istaknuti u njihovoj župnoj crkvi na štovanje svim vjernicima. Radosno se odazvasmo pozivu i ponijet ćemo Gospu.

5. SV. ANTUNA OPATA – proslavit ćemo u Svetištu u petak večer u 17.30 sati.

6. DESETICU krunice u OBITELJI – nastavljamo moliti poslije blagoslova obitelji.

7. DEKANATSKO HODOČAŠĆE – u Krašić organiziramo u ponedjeljak, 10. veljače.

8. TEČAJ ZA BRAK - organiziran je 28. veljače; te 1., 2. - 7., 8., i 9. ožujka u Ogulinu.

Godišnju skupštinu. Poziva svoje članstvo i goste na Sv. Misu u 17.30 sati u Svetištu te na Godišnju skupštinu koja će se u 18.30 sati održati u Staroj školi.

9. BLAGOSLOV obitelji planiram ovaj tjedan privesti kraju. Osvrt na blagoslov biti će iduće nedjelje.

Subota, 11. 1.	**CEROVNIK**: Kirasići, Belobrajdići, Kolići, Magdići i Cindrići
Ponedj., 13. 1.	Luketići, Špehari, Pavlići i Trojvrh
Utorak, 14. 1.	Vain Vrh i Vojnovac

KKC 1215: ***Ovaj se sakrament krštenja također zove i "kupelj novoga rođenja i obnavljanja po Duhu Svetom" (Tit 3,5) jer označuje i ostvaruje ono rođenje iz vode i Duha bez kojega nitko "ne može ući u Kraljevstvo Božje" (Iv 3,5).***

Izdavač: pop Antun Luketić; Župni ured Oštarije; *e-mail:**www.zupa-ostarije.com***

Pod Gospinim plaštom

OŠTARIJE i SKRADNIK, CEROVNIK i VOJNOVAC

047-584-070 ● 098-887-044 ● pop.ante@gmail.com

12. siječnja 2014. ● KRŠTENJE ISUSOVO● God. V. ● br. 2 (176)

Krštenje Isusovo

Danas, u nedjelju nakon Bogojavljenja, slavimo blagdan Krštenja Gospodinova. Liturgijski gledano, time završava Božićno vrijeme i počimaju nedjelje kroz godinu. Nakon rođenja u Betlehemu, živio je 30 godina skrovito u Nazaretu. A onda je, s brojnim drugim ljudima, išao k Ivanu na Jordan i tu se krstio. Bog je nad njega poslao svoga Duha i prozvao ga svojim ljubljenim Sinom. Time počima Isusovo javno djelovanje u Izraelu. I mi smo, možda, pred dugo vremena kršteni, tako smo postali kršćani, postali smo Božji ljubljeni sinovi i kćeri, braća i sestre Isusa Krista. Na početku ove svete mise želimo se prisjetiti našega krsnog dostojanstva i pokajati se što smo često na to zaboravljali.

Kristov put – put Crkve!

Put Crkve ne može biti ništa drukčiji od Gospodinova puta. Kamo ide Crkva? Odgovor na to pitanje je, u biti, vrlo lagan, jer postoji samo jedan odgovor: Crkva ide onamo kamo ide Isus. Crkva i ne može ništa drugo, nego slijediti Isusove tragove, jer je Crkva ovisna o Isusu kao, oprostite na usporedbi, vjedro o bunaru. Bez bunara vjedro ne koristi ništa. Može, u najboljem slučaju, biti odloženo negdje u kutu i u njemu se sakupljati smeće. Bez živog zdenca Isusa Krista, Crkva može, u najboljem slučaju, služiti za sakupljanje povijesnog otpada. No, to nij e ni smisao, ni uloga Crkve. Smisao i uloga Crkve je biti povezana sa izvorom žive vode, Isusom Kristom i ljudima nuditi iz toga bunara (izvora), a ne iz kakvog drugog, živu vodu – vodu koja čisti, oživljava i jača.

Dakle, ostaje samo jedno: biti povezan sa Kristom. I ponovimo pitanje: gdje ide Crkva? Kamo vodi put ako Crkva ide Isusovim putem? I tu je odgovor jednostavan, nalazimo ga u blagdanu kojega Crkva pa i mi danas slavimo: Krštenje Gospodnje. U ovom događaju nam se objavljuje kakav je put kojim je Isus išao. A time i naš put kojim mi, kao Crkva, trebamo ići. Jedno znamo i uvjereni smo: put kojim Isus ide vodi Duh Sveti. Luka to, u svom evanđelju, naročito naglašava. Tako i mi, kao Crkva, trebamo pustiti da nas vodi Duh Sveti. Drugog puta nema. Svaki drugi put vodi na stranputicu. Isusov put vodi kroz tri postaje: u pustinju - u pogansku Galileju - u Jeruzalem. Time su naznačene tri odlučujuće postaje Crkve.

Isus najprije odlazi u pustinju. Tu ga Ivan krštava krštenjem pokore, sluša propovijedi o pokori. Tu Duh Sveti potvrđuje njegovo sinovstvo i njegovo poslanje. Onda počima 40 dnevni post. Tako se priprema za svoje javno djelovanje. Već 30 godina živi u tajnosti i nije otkrivao svoje poslanje, ni svoje sinovstvo.

Prije nego Crkva pođe k ljudima naviještati vjeru, dijeliti sakramente, s vjernicima slaviti euharistiju ili bilo što drugo činiti u „ime Gospodnje“, mora duhovno poći u „pustinju“ i činiti pokoru. Odgovorni u Crkvi, pa bili to svećenici, vjeroučitelji, bilo tko tko u Crkvi vrši neku javnu službu, da bi mogli plodno, djelotvorno i osvjedočeno raditi, trebaju sami u tišini potražiti živo zajedništvo sa živim Bogom. Sve riječi, svi znakovi će biti bez snage, suhi, bezlični ako ih uvijek iznova ne podržava živi primjer onih koji su na to pozvani.

I Crkva mora, s vremena na vrijeme, osjetiti da i ona ide kroz pustinju, da je na putu kroz klance, da ide bez zemaljske sigurnosti, s ničim drugim u torbi, osim Isusovog obećanja: „ ...evo ja sam s vama, u sve dane, do svršetka svijeta…“ (Mt 28, 20)

Pustinja je mjesto gdje Duh vodi Isusa (Lk. 4,1) i Crkvu. Potom Isus počinje svoje djelovanje u Galileji. Tu je odrastao, tu je njegova domovina. A što je bila i kakva je bila ta Galileja? Zemlja u kojoj nisu bili samo pobožni, nego i nepobožni, grješni, čak i pogani. Ljudi različitog mišljenja i ponašanja. Nije bilo nekog posebnog okruženja. Tako, za Isusa, Galileja nije bila nikakvo ugodno poslanje, nikakav šećer ili bonbon. I ništa čudno da su ga ljudi, nakon prvotnog oduševljenja, počeli odbijati i odbacivati (Lk 4, 16-30) On im smeta – žele ga odbaciti.

I Crkva mora danas tražiti put kroz bezbožnu Galileju, mora ići u tu pogansku Galileju (Mt 4,15). Ići u pogansku Galileju je zadaća Crkve. Bezbožna Galileja su danas veliki zapadni gradovi kao Frankfurt na Meini gdje je 1995.g. bilo kršteno samo 7% rođene djece.

Bezbožnu Galileju nalazimo danas u našim školama i sudnicama, gdje se odbacuje križ - znak vjere i naše kulture. Bezbožna Galileja se nalazi u našim župama, gdje se više ne moli i gdje televizija zauzima mjesto bogoslužja, molitve i razgovora. Isus se nije stidio i plašio ići u tu pogansku Galileju. Ići u pogansku Galileju je i danas zadaća Crkve. Poput Isusa i Crkva danas nalazi bolesne (Lk, 4,40) možda više bolesne na duši, nego na tijelu, sakate zbog težine životnoga križa (usp Lk 5, 17 – 26). Kao Isus kod nadstojnika u Kafarnaumu, tako i Crkva nalazi vjeru i povjerenje ondje gdje ne bi nitko očekivao. I kao što je nekad Isus ljude pozivao koji su ga nasljedovali – trebalo bi i danas biti ljudi u Crkvi koji će ostaviti mreže i nasljedovati Isusa slijedeći njegov poziv.

I konačno, Isus ide u Jeruzalem. Da, tu on želi dovršiti svoje djelo i učiniti kuću Očevu kućom molitve (usp Lk 23,43). On zna da njegova smrt nije završetak, nego prolaz k uskrsnuću (usp Lk 23,43). Zato je Jeruzalem mjesto gdje on, s učenicima, slavi posljednju večeru, oporuku ljubavi, gdje će kraljevstvo Božje naći svoje ispunjenje. Crkva neće ostati vjerna poslanju ako ne ostaje uz Isusa da bi s njim umrla i uskrsla.

Molimo Gospodina koga je Ivan u Jordanu krstio:

- Vodi krštene različitih kršćanskih Crkava i zajednica k punom jedinstvu u vjeri...
- Daruj svima koji se pripremaju za krštenje živu vjeru...
- Obdari pastire Crkve mudrošću i dobrotom da vode narod pravim putem...
- Za sve krštene u našoj župi, daj da shvatimo pravi smisao krštenja...
- Naše pokojne obraduj vječnom slavom, molimo te…

Kršćanska ljubav radije daje nego prima

Kršćanska je ljubav uvijek ‘stvarna’, ona je dakle više u djelima no u riječima, više je u davanju nego u primanju – ustvrdio je papa Franjo u propovijedi na svetoj misi u Domu svete Marte. Nije apstraktna ljubav, ili je brižljiva i altruistička, koja se skrbi o siromašnima, koja radije daje nego prima, ili nije kršćanska. Papine su riječi vrlo jasne, a oslanjaju se na riječi iz Prve Ivanove poslanice, koje ustrajno ponavlja: Ako ljubimo jedni druge, Bog ostaje u nama i ljubav je njegova u nama savršena. Iskustvo je vjere upravo u tom uzajamnom bivanju – kazao je Papa.

Mi u Bogu i Bog u nama: ovo je kršćanska istina. Ne treba ostajati u svjetovnom duhu, ne ostajati na površnosti, ne ostajati u idolatriji ni u ispraznosti. Ne, nego treba biti u Gospodinu. A On uzvraća ovim: ostaje u nama. Ali, On je prvo u nama. Često Ga izgonimo i ne možemo ostati u Njemu. A Duh je taj koji ostaje u nama – istaknuo je Papa.

Pošto je objasnio dinamiku duha koji pokreće kršćansku ljubav, Papa je govorio o očitovanju kršćanske ljubavi. Ostati u Božjoj ljubavi – rekao je – nije samo zanos srca, lijepi osjećaj. Ljubav o kojoj govori sveti Ivan nije ljubav iz televizijskih sapunica. Ona je nešto drugo. Kršćanska se ljubav uvijek odlikuje stvarnošću. Ona je stvarna – ustvrdio je Papa dodajući:

Sam Isus, kad govori o ljubavi, govori o konkretnim stvarima: nahraniti gladne, posjetiti bolesne i druge konkretne stvari. Ljubav je stvarna, ona je kršćanska stvarnost. A ako nedostaje stvarnosti, onda se može živjeti apstraktno kršćanstvo, jer se ne shvaća dobro gdje je srž Isusove poruke. Takva ljubav nije stvarna: ona je ljubav iluzija, kakve su imali učenici kad su, vidjevši Isusa, misli da je utvara – objasnio je papa Franjo.

Utvara je upravo to što – u današnjem evanđeoskom prizoru – zgranuti i prestrašeni učenici zamjećuju da hoda po moru. Ali njihovo čuđenje proizlazi iz tvrdoće srca, jer – veli Evanđelje – nisu shvatili prethodno umnažanje kruha. Ako imaš kruto srce, ne možeš ljubiti jer misliš da je ljubav u predočavanju stvari. Ljubav je stvarna, a njezina stvarnost počiva na načelima:

Prvo: ljubiti djelima, a ne riječima. Riječi odnosi vjetar. Danas jesu, a sutra nisu. Drugo je načelo stvarnosti: u ljubavi je dati važnije od primiti. Onaj tko ljubi daje… daje stvari, život, dariva se Bogu i drugima. Naprotiv, tko ne ljubi, tko je sebičan, uvijek nastoji primati, uvijek žudi za posjedom, za povlasticama. Ostati s otvorenim srcem, ne zatvorenim kao što je bilo srce apostola, koji nisu ništa shvaćali: znači ostati u Bogu a Bog u nama; znači ostati u ljubavi – zaključio je papa Franjo.